

מ"ח 2448/16 - עומר פדילה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 2448/16 - א'

כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין
עומר פדילה

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה לעיכוב ביצוע

עו"ד עומר כנען
עו"ד לינור בן אוליאל

בשם המבקש:
בשם המשיבה:

החלטה

א. המבקש הגיש בקשה למשפט חוזר ועותר לעיכוב ביצוע. ביום 2.6.14 הורשע המבקש בבית משפט השלום לתעבורה בפתח-תקוה, לאחר ניהול הליכי הוכחות, בעבירת הפקרה אחרי פגיעה לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א-1961 (ת"ד 3824-12-12; השופטת מ' כהן). בגין העבירה גזר ביום 26.1.15 בית המשפט על המבקש 20 חודשי מאסר בפועל; עונש מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים; פסילת רשיון נהיגה ל-12 שנים מיום שחרורו ממאסר; פסילת רשיון נהיגה על תנאי ל-4 חודשים; וקנס בגובה 10,000 ₪.

ב. המבקש עירער על הכרעת וגזר הדין לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד (עפ"ת 24396-02-15), והמשיבה ערערה כנגד קולת העונש (עפ"ג 26273-03-15). בערעורו, כפר המבקש בהימצאותו במקום התאונה בזמן קרותה. ביום 23.2.16 נדחו שני הערעורים (הנשיא א' טל, השופטת ז' בוסתן, והשופט ש' בורנשטיין) בפסק דין מפורט ונקבע כי אין מקום להתערב בפסק דינו של

בית המשפט לתעבורה. תחילת ריצוי העונש נקבעה ליום 27.3.16. ביום 16.3.16, נדחתה גם בקשת רשות ערעור שהגיש המבקש (רע"פ 1892/16; השופט ג'ובראן) ואשר עסקה, כלשון ההחלטה, במשך הזמן שחלף בין האירוע לבין פתיחת ההליכים בעניינו, כמו גם בחומרת העונש שהושת עליו.

ג. ביום 24.3.16 הוגשה בקשה למשפט חוזר, ובקשת עיכוב ביצוע בצידה. הבקשה למשפט חוזר משליכה יהבה על עילת סעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984, שעניינו בחשש מעיוות דין. בבקשה נטען, בין היתר, כי בית המשפט התעלם מטענות האליבי שהוצגו ומסתירות בראיות ובעדי התביעה, אשר היה ביכולתן, לשיטתו, לזכותו מחמת הספק.

ד. בבקשתו לעיכוב ביצוע, הציג המבקש את נסיבותיו האישיות: צעיר בן 29 בלא עבר פלילי או תעבורתי מכביד, שלא נשקפת ממנו כל מסוכנות; נטען כי מדובר בעבירת תעבורה מסוג העלול לקרות לכל אדם מן הישוב; כי שתי ערכאות קבעו שבעת קרות התאונה לא ידע המבקש שפגע בהולך רגל; וכי העבירה בוצעה לפני כשש שנים, בהיותו בן 23. עוד ציין המבקש בבקשה את מצבו הרפואי הלקוי, והציג אישור רפואי ל-7 ימי מחלה אשר ניתן ביום 22.3.16. המבקש בקש לנהוג עמו במידת החסד, להתחשב בנסיבותיו האישיות, ולדחות את מועד תחילת ריצוי עונש המאסר עד מועד ההכרעה בבקשתו למשפט חוזר, וזאת כדי שלא לאיין את נפקותה של בקשתו.

ה. עם הגשת הבקשה, ביום 24.3.16 התבקשה תגובת המשיבה לעניין מצבו הרפואי של המבקש וניתן עיכוב ביצוע ארעי עד להחלטה בבקשה לעיכוב ביצוע. ביום 28.3.16 הוגשה תגובת המשיבה לעיכוב הביצוע. נמסר כי המסמך הרפואי אינו מצביע על מניעה כלשהי לתחילת ריצוי עונש המאסר בתום שבעת ימי המחלה שקיבל המבקש, וכי מצב רפואי ככלל נבדק בשירות בתי הסוהר רק עם הכליאה.

ו. כידוע, עצם הגשתה של בקשה למשפט חוזר אינו מהווה עילה לעיכוב ביצוע העונש (מ"ח 6835/05 חאג' יחיא נ' מ"י, פסקה 5 להחלטתו של הנשיא ברק (2005); מ"ח 8158/06 כהן נ' מ"י, פסקה 1 להחלטתו של הנשיא גרוניס (2006)). מבלי לטעת מסמרות, בפני המבקש משוכה גבוהה לקבלת הבקשה למשפט חוזר לגופה. טענות המבקש נדונו בפני שתי ערכאות ונדחו, וכך גם בקשתו לרשות ערעור בפני בית משפט זה. המבקש אינו טוען לראיות חדשות שלא עמדו בפני הערכאות השיפוטיות קודם לכן, או לנסיבות חריגות המצדיקות חריגה נדירה מן המקובל על ידי צעד של עיכוב ביצוע בנסיבות. מבלי להביע כאן דעה על הפרקטיקה של שירות בתי הסוהר לעניין בדיקות של מי שטרם נאסרו, הנה האינטרס הציבורי בביצוע פסק הדין במועדו מטה את הכף שלא לחיוב. אני מאחל כמובן למבקש, שימי חופשת מחלתו תמו, רפואה שלמה.

איני נעתר איפוא לבקשה והמבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום ה', כ"א באדר ב' תשע"ו (31.3.16), בבית סוהר הדירים עד השעה 10:00 וכמובן בידו להביא עמו כל תיעוד רפואי.

ניתנה היום, י"ט באדר ב' תשע"ו (29.3.2016).

המשנה לנשיאה